

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 30.

Illustreret Familienblad
 udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
 pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 29de Juli 1893.

Illustreret Familienblad
 udgives af C. Wulfsberg,
 Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Naar. Efter Maleri af H. Rasch.

Ole P. Western
 1894

Hvem er hun?

af
Jeanie T. Gould.

ved D. B.

Eftertrykt forbydes.

(Fort.)

23de Kapitel.

”**B**allo! Vagt, bring hurtig noget Vand hid,” raabte Rex og løste Officerens Best. En af de andre Officerer havde lidt Brændevin i en Lommeflaske, og efter at de havde faaet noget deraf ned i hans Hals, vendte hans Bevidsthed tilbage.

”Han burde til Hospitalet,” sagde en af de Omkringstaaende til Rex. ”Han havde et meget slemt Saar i Armen, da de tog ham tilfange igaar, og jeg tror ikke, den Saarlæge, som kom og tilsaa det, forstod sin Kunst. Jeg ved, hvem han er. General Clive ved Crooks Division.”

”Clive?” sagde Rex og grundede paa, hvor han havde hørt dette Navn før.

”Talte De?” spurgte General Clive svagt, da han opfangede sit Navn. ”D, jeg husker — jeg be-
soimede.”

”Ja,” sagde Rex. ”Drif Resten af dette. Jeg skal jende Bud efter Saarlægen, hvis jeg kan faa Vagten til at gaa. Har De Smertter?”

”Ikke saa slemme som tidligere, paa Natten. Bryd Dem ikke om Armen just nu, Sir, men sig mig Deres Navn.”

”Reginald Gray,” sagde Rex, ”i Custars Division.”

”Gray! Er De i Slægt med Dommer James Gray?” spurgte General Clive og erindrede pludselig, at Dommeren havde en Son i Armeen.

”Hans eneste Son,” svarede Rex smilende, ”hender De min Fader?”

”Ain af Dmtale. Jeg fik for en Tid siden et Brev til ham og bad om Oplysninger angaaende en liden Pige, som jeg havde Grund til at tro op-
holdt sig hos Deres Familie en Tid.”

Rex udstødte et Forbauselsraab. ”Hvilket mærkeligt Sammentraf! Min kjære Sir, jeg tror, jeg kan give Dem al den Underretning, De ønsker. Berygt mit Tæppe, her i dette Hjørne kan vi tale uforstyrret.”

Man kan tænke sig Rex's Forbauselse, da General Clive fortalte ham om sin Søgen efter Marjorie, og hvorledes han omfiden var bleven ført til Dommer Gray. Saa dette var Marjories Fader, denne Mand med de melanolske Øjne, som talte saa omt om sin tabte Hustru og sit Barn; kunde det være muligt, at han efter alle disse Aar nu skulde kunne holde det Løfte, han som Gut gav sin lille Legekammerat?

Men var hans Forundring stor, kan neppe den Interesje beskrives, hvormed General Clive lyttede til den unge Kaptejns Fortælling. Dog, Rex kunde in-
telle berette fra et vist Punkt i hendes Historie, han kunde blot tilføje, at han ved et Tilfælde traf denne søde lille Daisy Rusjell, hvis forbausende Lighed med Barnet næsten overbeviste ham om, at det maatte være hende selv. Og da Rex derpaa fortalte, hvad Tante Debby havde meddelt ham, at hun var bleven opdraget hos Mr. Selden Clive, var Generalens Bevægelse næsten pinlig at være Vidne til; han pres-
sede Haanden mod Øjnene, og hele hans Stikfelse rystede.

”Gjør det ikke, jeg beder Dem,” sagde Rex, da Generalen forsøgte at fremstamme sin Tak. ”Hun var det sødeste Barn, man kan tænke sig, og det var umuligt ikke at holde af hende. Hvor meget at fortælle min kjære Fader!” Hans Læber bævede ved Tanken paa, hvad han vilde give for at se denne Faders Ansigt igjen.

”Hør!” sagde Rex pludselig, en kjendt Lyd naaede hans Øre. ”Der er — der maa være en Troppebevægelse. Lyt! et Angreb.”

Lyden af Musketild fyldte Luften. ”D, hvis jeg var der! Vagt!” Men denne Funktionær hørte ikke paa deres Raab, og den lille Hob Fanger samlede sig sammen og begyndte at afhandle Muligheden for Flugt.

Men denne Mulighed jnytes temmelig fjern, da de nogle Timer senere af Soldaternes Samtale udenfor erfarede, at General Early havde gjort et Udfald ved Daggry og drevet Fienden tilbage, taget Artilleriet og jaget dem paa Flugt.

”Jaget dem paa Flugt,” gjentog en af de Omstaaende indigneret, ”jeg skulde have Lyt til at faa Tag i den anden Ende af Traaden. Vent blot og lad os høre, hvad lille Phil har at sige.”

Efter en lang Venten indtraadte endelig en Forandring for Fangerne. De blev beordrede ud og fik den Bested, at de skulde føres til Vagtroppen. ”Det skulde indre mig, om ikke Phil nu har ladet høre fra sig, Kaptejn,” sagde Yankee Slocum.

Og vi ved, hvorledes den tapre Phil Sheridan red fra Winchester for at slutte sig til sin Arme, og hvorledes han tog Sejrens Laurbær.

Fangerne fik dog lidet vide om den heldige Vending, Krigen havde taget for deres Parti, og det var først, da der kom Ordre om at trække sig længere tilbage, at Rex for Alvor begyndte at tænke paa Flugt. Han havde hele Dagen holdt sig nær til General Clive, og nu faldt det ham ind, at de i et belejligt Øjeblik kunde slippe bort i det omliggende Buskads. Vagten fortyndedes stadig, Saarede og Døende blev bragte ind, og udover Eftermiddagen begyndte Tropperne at trække sig tilbage, hvilket endte med fuldstændig Flugt.

”Nu er det Tid for os,” hvistede Slocum og greb en løs Hest ved Tøjlen. ”Sæt Generalen paa denne, vi hjælper os uden, tænker jeg.”

Alle Fangerne spredte sig i forskjellige Retninger, Rex og Slocum paa hver sin Side af Generalens Hest. Efter heldig at have forstaaet Flugten en Miles Vej, kom de øjensynlig ud i Retning af Slagmarken; en halv Mil videre, og de havde netop Tid til nogenlunde at komme i Skjul, da Custar kom stormende i Spidsen for sit Regiment, drivende foran sig en Hob Konfødererede.

”Jeg kan ikke udholde dette,” sagde Rex, da han fik Øje paa sit eget Korps. ”Bliv hos General Clive, Slocum; jeg maa være med.” Afsted sprang han, snappede en Sabel fra en jaaret Mand og fastede sig ind i Striden.

Han havde den Tilfredsstillelse at komme i Kamp med en stor Texaser, som gav ham en Rift i den venstre Skulder, og i en kortere Affære med to Georgianere, som vendte og slygtede, men det er vanskeligt at sige, naar Rex vilde standset, hvis ikke en Soldat, som stred tappert lige foran ham, var bleven jaaret og faldt bagover, hvorved han overstankedes med Blod, saa han næsten ikke kunde se.

”Formoder, det er ude med mig,” sagde Manden, da Rex bøjede sig ned over ham for at se, om han levede. ”Kan De drage mig undaf lidt, saa jeg kan faa ligge et roligt Sted og dø?”

Det var en Bøn, som ikke forgjæves kunde blive henvendt til Reginald Gray, og til General Clives Forundring kom han pustende og stønnende og bad Slocum at hjælpe sig med at bringe en døende Mand derop. De bar ham op, hvor General Clive sad, og lagde ham paa Grønsværet.

”Der er en Draabe Vin igjen paa Flaasken,” sagde Generalen, idet han medlidende saa paa den Blodstrøm, der flød fra Soldatens Bryst, hver Gang han aandede.

Den døende Mand gjorde en pludselig Bevægelse. ”Hvem talte?” gispede han. ”George, George, hender Du mig ikke?”

”General Clive bøjede sig over ham. ”Min Gud!” sagde han, ”jeg troede, Du var død for mange Aar siden.”

”Bedre om jeg havde været det,” svarede den Døende. ”George, jeg holdt af Dig i vore Univerjitetsdage, men jeg har behandlet Dig som en Hund siden. Sig, at Du tilgiver mig, før jeg dør. Du ved ikke alt det onde, jeg har tilføjet Dig og dine,” sagde Rodman, da General Clive trykkede hans Haand.

”Du vil kanske ikke finde det saa let, naar jeg fortæller Dig det. Da dit Brev kom med Anmodning til mig om at jende din Hustru de Penge, din Broder tilstod Dig i bestemte Terminer, var jeg i stor Knibe. Jeg beholdt Halvparten af de første tre Remisjer, hele den fjerde. Men en Dag kom der et Brev adresseret til mig, som jeg kunde forstaa var fra din Hustru, og jeg aabnede det. Det underrettede om, at hun under Navnet Williams vilde rejse over med Barnet. Du var altfor yng til at opdage noget. Jeg mødte Mrs. Clive, da hun ankom, og førte hende til mit eget Logihus.”

General Clives Stønnen afbrød ham. ”Lad mig fortætte. Hun kom og var som forrykt af Utaalmodighed efter at se Dig. Jeg har Færdighed i at efterstrive andres Haand, og jeg viste hende nogle Linier fra Dig, som sagde, at hun skulde gaa til din Fader og bede om at faa være der. Hun var uskyldig; hun troede mig — og gif.”

Der var en Pause, ingen talte, den Døendes tunge Aandedræt var den eneste Lyd, der hørtes.

”Jeg vidste, at det var det samme som at jende hende paa Gaden,” fortsatte han. ”Hun har forfulgt mig som et Spøgelse siden, jeg har aldrig kunnet komme bort fra hendes blege Ansigt. Kan Du nu tilgive mig, George?”

General Clive kjæmpede en haard Kamp.

”Jeg glemte,” sagde Rodman derpaa med Vanskelighed. ”Jeg tror, jeg kan gjøre lidt godt igjen. Igaar tog jeg Afsted med en Pige, som, hvis hun ikke er dit Barn, maa være din Hustrus Sjensfærd.”

”Hvor?” raabte General Clive og Rex paa engang.

”Paa en Plantage hos en Kvækerfamilie,” sagde Rodman. ”Hun hjalp mig bort.”

”De er Spionen Roggers?” raabte Rex.

”De kalder hende Daisy Rusjell,” fortalte Rodman mattere; ”hun var hos din Broder; jeg saa hende der selv. George,” sagde han bønlig, ”kan Du ikke sige det nu? Hun vilde —”

General Clive knælede ned og tog hans klamme Haand.

”Jo, Dan, for hendes Skyld, som Du gjorde saa stor Uret imod, og for vort gamle Venstabs Skyld. Og saa tak for Underretningen om mit Barn.”

”Han takker mig,” sagde den Døende undrende.

”George, gode, gamle George.”

Generalen lagde den døde Spion ned, og de andre fjernede sig; men han kom snart hen til dem.

”Jeg tror, jeg maa se at komme et Sted hen, hvor jeg kan finde en Saarlæge,” sagde han og lagde sin Haand paa Rex's Arm. ”Men før vi gaar, maa vi have mærket ud dette Sted; jeg vil gerne have ham ordentlig begravet.”

Slocum paatog sig dette, hvorefter de hjalp Generalen tilhest og stred langsomt fremad, da det var med den største Vanskelighed, han kunde holde sig i Sadelen.

Efter at have gaaet to Mil stodte de paa en Ambulance, og straks efter tabte General Clive Bevidstheden. Rex ledsagede ham til Winchester, hvor Saarlægen fik ham bragt hen paa et af Hospitalet.

Først da Rex saa ham vel anbragt paa en god Seng og med en god Sygeplejerke hos sig, følte han sig rolig ved at forlade ham, men bad først om at faa tale i Enrum med Saarlægen.

”Det er meget slemt,” sagde denne Herre, som var vel kjendt for sin Dgtighed. ”Havde jeg haft ham her tolv Timer tidligere, kunde jeg maatte frelst den, men nu maa Armen sættes af. Jeg vil give ham Kloroform og faa det gjort snarest mulig. Jo før, des bedre for Patienten.”

”Jeg vil gaa og sige ham det,” sagde Rex jørgmodig.

Tæt, mat, julten og udmattet, som han var, ofrede han dog ikke en Tanke paa sig selv; da han gif tilbage til General Clives Leje for at forberede ham paa, hvad der maatte gjøres. En Gjen-
nemfor Generalens hele Stikfelse, derpaa greb han Rex's Haand og vendte sig mod Væggen.

”Lad det ske snart,” sagde han kort.

Operationen var endelig over, og Lægen nikkede tilfreds; det vilde gaa udmærket.

Rex begyndte netop at føle, at han ikke kunde udholde Lugten af Kloroform længere, da en Haand blev lagt paa hans Skulder, og en Stemme, der bød ved af undertrykt Bevægelse, sagde: ”Re: — min kjære, kjære Gut!”

Rex jnytes aldrig, han havde seet et fjonnere Smil end det, der nu lystte ham imøde fra hans Faders ædle Ansigt, og hans brune Krøller lagde sig tæt ind til de sølverhvide.

”Fader, Fader! Jeg er saa glad!”

”Dommer Gray fortalte senere leende, at Rex bemægtigede sig det eneste tørre Lommeorkæde, han havde, hvortil Rex sagde, at det var umuligt, da hans Fader kun havde to vaade. Men den tapre unge Officer vilde ikke stammet sig over sine Taarer, om end hele Hæren havde været nærværende.

Hans Fader tog ham nu med til sit eget Kvarter, fik et Maaltid istand for ham og sad og saa paa ham hele Tiden, han kunde ikke saa Djnene fra sin gjenvundne Stat. Og, hvor meget de havde at meddele hinanden! Havde Dommeren meget at fortælle, havde han ogsaa meget at spørge om, og det er umuligt at beskrive hans Følelser, da han fik vide, at han skyldte det Barn, han saa kjærlig havde taget sig af, sin eneste Søns Frelse.

"Saa det var General Clive," sagde han, da Rex sluttede sin Historie med denne Meddelelse. "Du har holdt Ord, Rex; Du har fundet Marjories Fader, og hvad der næsten er endnu bedre, Du har fundet hende. Og dog tror jeg, det er bedst, at jeg rejser ned og henter hende selv, ikke sandt? Men nu, min kjære, unge Paladin og Kavaller, finder jeg, det er paa Tiden, at Du tænker lidt paa Dig selv; det dug i Hovedet maa have været meget slemt. Gaa nu først tilhængs og saa Dig en ordentlig Søn. Ved Du, Rex, at jeg begynder at finde overordentlig Behag i at ligge paa Marken med et Tæppe om mig. Hvad vil Tante Rachel sige om en saadan Smag? Godnat, min Gut."

Men længe efter, at Rex's Djne havde sukset sig til Søvn, sad hans Fader ved Siden af ham og takkede Gud, fordi han havde bevaret hans elskede Søn for ham midt i Krigens Rædsler.

24de Kapitel.

Det første, Rex gjorde næste Morgen, var at gaa hen til Hospitalet og forhøre sig om Generalen, som han til sin store Sorg fandt mindre vel, end han havde haabet. Saarlægen var dog ved godt Mod, men forbød al Konversation udenfor det almindelige, og den stakkels Patient maatte nøje sig med at modtage den Forsikring af Rex, at alt var, som det skulde være med Marjorie og saa samle al den Taalmodighed, han kunde opdrive.

Rex var i straalende Humør, og det gamle, muntre Smil glimtede i hans Djne, medens han gik omkring Arm i Arm med sin Fader.

"Kan det ikke gjøre en Fyr rent fortunlet af Glæde," tænkte Rex, idet han med Stolthed saa paa sin Fader. "En stor Sejr vundet af vor Arme, tilbage igjen i god Behold med et temmelig friskt Hoved i Betragtning af det store Hul, den dumme Kavalerist tildelte det; min kjære Fader her; General Clive dukket op paa denne romantiske Maade, og Madge, min egen lille Madge —" hans solbrændte Ansigt blusjede.

Der gik nogle Dage, inden Lægen vilde tillade General Clive at se Mr. Gray. Da de omsider mødtes, følte de sig begge i høj Grad tiltalte af hinanden, og Generalen følte paa sin Side en Taknemmelighed for stærk til at finde Ord; de saa, han ytrede, satte ham i saadan Bevægelse, at Dommer Gray hurtig søgte at henlede hans Opmærksomhed paa, hvad han havde at fortælle om sit Møde med Mr. Percy Clive og om Mr. Wylbers Brev.

"De tror ikke, der kan være ringeste Tvivl om hendes Identitet?" spurgte General Clive.

"Det er der neppe," svarede Dommeren; "men der staar meget igjen for hende selv at forklare." Rex har altid paastaet, at Horace Wylber havde mere at gjøre med hendes Forjvinden, end det først lod til, men hans Bekjendtskab med Horace skulde neppe tjene til at forbedre hans Mening om den Gut, og Dommeren lo, da han mindedes, hvorledes Rex havde straffet ham for hans Udtalelser om Marjorie; "men han burde glemme det nu. Stakkels Wylber har havt stor Sorg af sin Søn."

General Clive afbrød ham ved at udtale sig i gløbende Ord om Rex, for hvem han følte den højeste Beundring, og Dommeren takkede ham med fugtige Djne.

"Han er en god Fyr, vi er ialfald meget stolte af ham; men for at tale om noget andet: Jeg tænkte at spørge, om De vil lade mig rejse ned og se denne Daisy Russell, som Rex er saa sikker paa er Marjorie, og med mine egne Djne forvisse mig om, at hun er den lille Pige, jeg havde paa mit Aars hin Decembertid."

"Om jeg vil! Jeg har længtet efter at bede Dem just om dette, da jeg selv ikke kan. Lægen siger, at jeg ikke maa tænke paa nogen anden Rejse end hjem, saa snart jeg bliver istand til en saadan

Tur, men jeg finder, det er at trække en for stor Veksels paa Dem. Kunde ikke Percy rejse istedet?"

"Jeg vil telegrafere til Deres Broder og saa ham til at komme til Dem; thi De bør ikke blive alene igjen her; men jeg kan ikke overlade denne Rejse efter lille Marjorie til nogen, ikke engang til hendes Onkel. Hun foretog nylig en meget lang og anstrængende Rejse for min Nærmeste og Kjæreste, jeg maa takke hende for dette."

De to Herrer talte endnu en Stund med hinanden, saa kom Rex for at hente sin Fader, og Sygeplejersten for at forbyde al videre Konversation den Formiddag.

Rex var lykkelig ved sin Faders Beslutning og erklærede, at han vilde bede om to Dages Permission for at følge med ham til Frost's.

"Nej virkelig!" sagde Dommeren drillende. "Hvad har Du at gjøre der? Tror Du ikke, jeg er gammel nok til at rejse alene?"

"Nej, Sir," sagde Rex, "ikke i Virginia. Alene? Du tror da ikke, jeg vilde lade Dig rejse alene? Skovene er opfyldte af Guerilla-Tropper, jeg vil bede Sheridan om nogle Mænd til Efforte."

"Meget vel; de vil tage vare paa mig; var det saa ikke bedre, at Du blev tilbage hos General Clive, han trænger Pleje."

"Det vil jeg overlade til Sygeplejersten," sagde Rex, idet han opfangede sin Faders skjælmste Blik. "Du behøver en Fører, og desuden har jeg ikke taktet Madge ordentlig."

For at komme tilbage til Ben Hicks og Marjorie, fandt de ingen Vanskelighed i at komme bort fra den fiendtlige Lejr igjen. Generalen sendte dem afsted, saa hurtigt han kunde, da han ønskede nogle Djebliffes Ro for Slaget. Tilbageholdet ved Iys Dag var langt lettere end det første Ridt, og de tilendebagte det meget hurtigere, men nu, da Spændingen var over, begyndte Marjorie at føle, hvor mange Timer hun havde været i Sæden, og det var et meget blegt Ansigt, der hilste Tante Debby, da hun paa Bucks Raab kom springende ud.

"Bedst at saa dette Barn tilhængs, Debby," sagde Ben Hicks, da Marjorie fremstammede, at de var komne tidsnok. "Hun kan neppe staa, jeg skal fortælle Historien."

Tante Debby og den angerfulde Dora bar hende næsten op og lagde hende tilhængs.

Den næste Dag blev tilbragt med Indpakning, da de ikke fandt det sikkert at blive paa Plantagen længere og maatte begynde at gjøre sine Forberedelser, hvilket Buck og Pash fandt overordentlig interessant og forjømte ikke Lejligheden til at gjøre Ugang.

En Eftermiddag, da Marjorie kom ned fra Kvistkammeret, hvor hun havde hjulpet Tante Debby med noget, blev hun overrasket ved at høre Lyden af Hestetrampen og tænkte, det var en Guerillatrop, der kom for at gjøre sig tilgode hos dem.

Hun stod netop i Begreb med at løbe ind paa Doras Bærelse for at melde hende det, da Tante Debby's Stemme hurtig kaldte hende ned. Der høretes Stemmer i Dagligtuen, og da hun gik over Gangen, fik hun se et Par straalende Djne, der ivrig søgte efter hende.

Med et Glædesudbrud gik hun hurtig henimod Rex, men inden hun naaede ham, sagde en paa engang munter og kjærlig Stemme:

"Marjorie, har Du glemt mig?"

Virningen var elektrisk. Al Farve veg fra hendes Ansigt, hun stjal voldsomt og førte Haanden over Panden, som om hun vaagnede af en dyb Slummer.

"Marjorie?" sagde hun langsomt, "ja, det var mit Navn! Og De" — hun sprang med et Glædeskrik i Dommer Gray's aabne Arme — "De er den Mand, der lærte mig Juledigtet, men jeg ved ikke Deres Navn."

"Tænk igjen," sagde han livlig.

"Jeg kan ikke," sagde hun og brast i Graad. "Men dette," sagde hun, da hun havde fattet sig, og rakte Haanden til Rex, "dette er Regie! O Regie, Regie! hvorfor sagde Du mig det ikke før? Hvorfor kjendte jeg Dig ikke?"

"Det maa have været den Forbinding," sagde Rex med et saa komisk Udtryk, at Marjorie var nær ved at le.

"Men jeg kjendte Dig, Madge," sagde han triumferende.

"Det kommer altsammen tilbage nu," sagde hun og klyngede sig til Mr. Gray. "Jeg huster Sneen

og den store Kappe, og Barney, som jagde: det er hans Velbaarenhed." "O!" — hun greb hans Haand — "Dommer Gray, kjære Dommer Gray, nu kjenner jeg Dem. Hvad har der været i vejen med mig alle disse Aar?" Hun saa spørgende fra den ene til den anden.

"Det maa Du fortælle os, min Kjære," sagde Dommer Gray og trykkede hende ned i Sofahjørnet.

"Du og Regie kan se at finde det ud sammen, medens jeg forklarer Mrs. Frost, hvad det er, vi underlige Mennesker taler om," og han gik hen i den anden Ende af Bærelset og jatte sig ved Siden af Mrs. Frost med Tante Debby og Dora foran sig og forsøgte at give en kort Fremstilling af Begivenhederne og en Forklaring paa, hvorfor han var kommet til dem paa en saa overraskende Maade.

"Det var ganske vist Bandagen," sagde Marjorie og saa alvorlig paa Rex, saa alvorlig, at hans Djne antog sit mest skjælmste Udtryk. "Havde Du seet saaledes ud, da Cato bragte Dig hjem, skulde jeg have kjendt Dig hvorjombest, Regie."

"Nej, Du havde ikke," sagde han. "Det var bare Papa, Du kunde kjende, og jeg er jaloux paa ham, det er jeg."

"Na, Regie, Du ved det nok bedre; men jeg kunde jo ikke engang minde mit eget Navn. Naar gjenkjendte Du mig?"

"Se paa dette," sagde han og lagde et Portræt i hendes Haand. "Du er saa lidt forandret. Madge, Du er min" — han standsede og blev rød. Maafte det ikke vilde være passende nu at kalde hende sin gyldenhaarede Yndling.

"Ja, det ligner mig," sagde Marjorie; "men var det alt?"

"Nej, der var meget andet. Jeg kunde først ikke skjønne, hvem Du mindede mig om; men en Dag blev det mig pludselig klart. Ved Du hvorledes? Det var, da Pash en Dag sagde, at Du havde havt en Duffe, som hed Serafina."

"Regie! Og den gav Du mig, og der var Juletræet og Lilly," raabte Marjorie ganske overvældet af alle de Erindringer, der strømmede ind paa hende. "Og hvem har Serafina nu? jeg kan ikke erindre det."

"Meta. Mr. Wylber gav mig den, og Meta sagde, at Du engang havde fortalt hende — Hvad er det? Har jeg jagt noget, jeg ikke burde?"

Marjorie var bleven ganske bleg og lænede sig tilbage i Sofaen. "O nej," sagde hun og fattede sig. "Jeg erindrer det altsammen nu, elle: det forekommer mig, at jeg gjør det. Der var et mørkt Bærelse," sagde hun langsomt, ligesom famlende sig frem, "og Horace lukkede mig inde med den store Hund, Syder. Klatrede jeg ikke op til Vinduet? Jo, Regie!" Med en forstrækket Bevægelse satte hun sig nærmere hen til ham. "Hunden sprang, og jeg faldt. Og saa var det gamle Moll, var det ikke?"

"Ja, jeg vidste nok, at den elendige Uksling havde mere at gjøre med din Forjvinden, end han vilde tilstaa," raabte Rex. "Fader, hør her, Madge huster den Aften, hun forlod Wylbers."

Men det var først nogle Dage senere, at hun kunde fortælle dem Historien i sin Helhed; "nu lænede hun sit trætte lille Hoved mod Mr. Gray's Skulder og bad ham ikke spørge mere.

"Du skal ikke blive plaget med et enesre Spørgsmaal til," sagde han, "men jeg tror, Regie har noget at fortælle Dig. Jeg lovede at lade ham selv fortælle sin Historie."

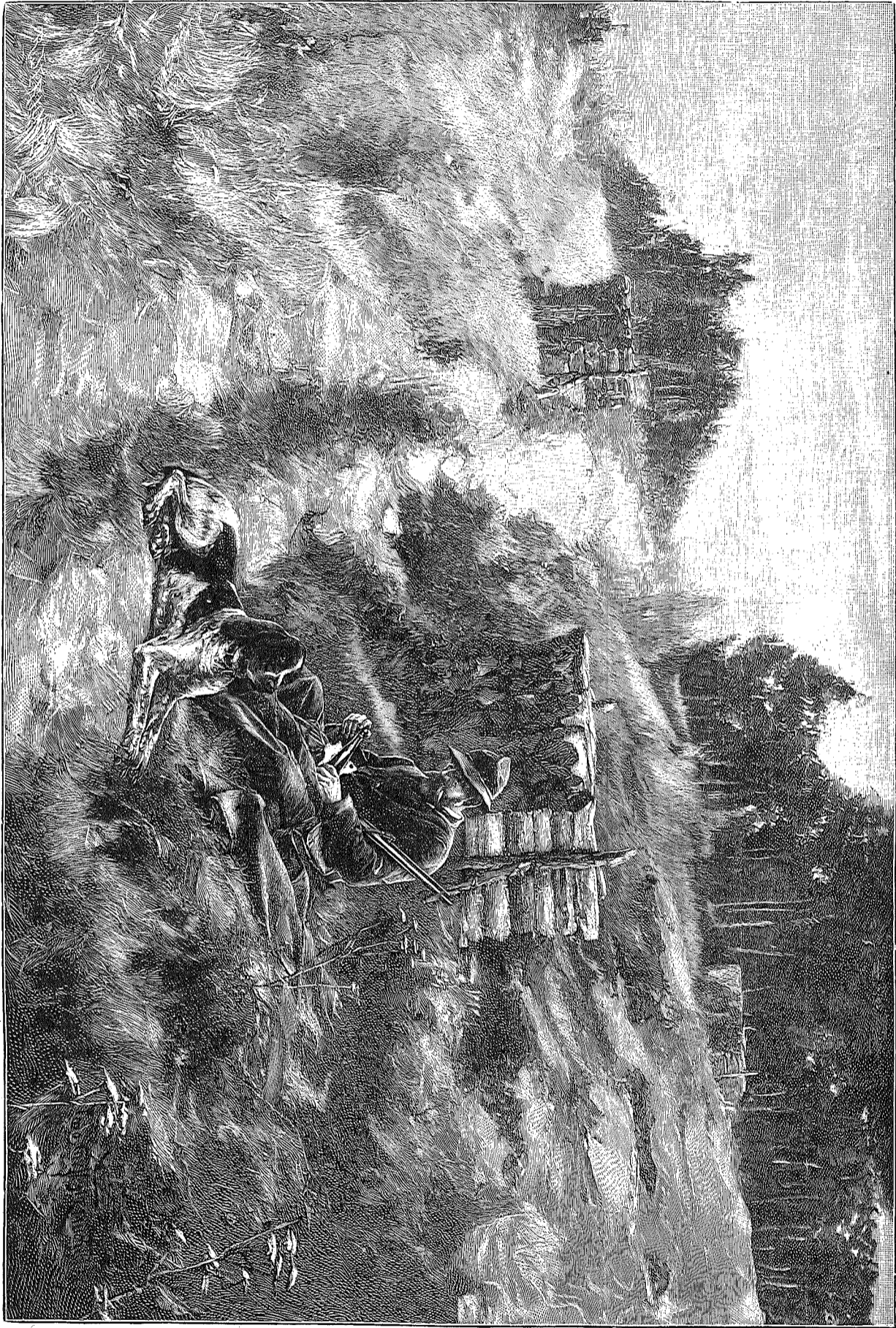
"Jeg har holdt mit Løfte, Madge, det er alt," sagde Rex, da hendes Djne hurtig vendte sig mod ham. "Huster Du, hvad det var? Aftenen før, Du forlod os, sagde jeg, at naar jeg blev Mund, vilde jeg forsøge at finde din Fader, og — jeg har holdt Ord."

"Min Fader?"

Det var kun to Ord, men den smilende Mund, det rørende Udtryk i hendes skjønne Djne udtalte alt, hvad Regie kunde ønske.

(forts.)

Maft. Efter Tegning af S. Beftin.

Bed Solnedgang. (Se Skisjen Livstadiet.)

Sparefillinger. (Se Skisjen Livstadiet.)

Smaastrykker i Gottholds Manér.

Af Memo.

14. Tredie Gang paa Heden

eller

Hvordan man som Præst kan have det paa Heden.

et oplevede en kjær Præstebroder for nylig, og hans Hustru har fortalt mig det, og jeg syntes, det var saa nydeligt, at jeg ogsaa vil meddele den kjære Læser det.

Den kjære Broder var nemlig bleven gift. Han havde hentet sig sin Hjertenskjær fra Marsten, og nu efter Brylluppet førte han sin unge Hustru ind i den gamle, lave, men saa hyggelige Præstegaard paa Heden. Og det var saa deres Bryllupsrejse.

Jeg tør nu ikke vove at sige, at det unge Par var begyndt at blive lidt træt og søvrig af Rejsten; thi det vilde naturligvis være en Fornærmelse at antage, at et Par nygifte Folk paa deres Bryllupsdag i det hele kunne blive søvnige, det kunne de naturligvis ikke, selv om de skulde kjøre hele Sahara igennem — men Sandheden maa jeg dog sige, og den er, at nu havde de kjørt i det mindste fire Mil og det ad en Vej, der vel ikke var Sahara, men dog heller ikke overalt kunde gjøre Fordring paa at kaldes Chauvé. Dertil falder Mørket nu paa, saa at de dog vistnok har længtes efter at naa deres Rejsses Maal. Dette var heller ikke langt borte mere. Nu kom Skoven til venstre, den store, om Aftenen saa tause, mørke og alvorlige Skov. Hvor den er til Ende kommer først nogle opdyrkede Ager og derefter Heden. En Slump Grantrør til venstre staar som Skildvagter ved Indgangen til den. Her stod i gamle Dage Ulvegaltgen, som Ulvene til affrækkende Eksempele for deres glubste Kammerater blev ophængte i. Nu er der ingen Ulve mere paa Heden kun Hæver til Fornøjelse for Jægeren og Ræve til mindre Fornøjelse for Bøndernes Høns og Vænder, medens her i Nærheden af Skoven det rapsfede Raadbr og saa springer omkring.

Men alt dette maa vi nu ikke opholde os ved; thi af det alt sammen ser man for Djæbliffet ingen Ting, det er bølqmørkt. Men Præstens Peter finder den kjendte Vej nok alligevel. Kun forstaar Præsten ikke, hvad der gaar af hans Rusk; thi Hestene har ganske forladt det vante jævne Luntetrav og er komne ind paa en Kjøremaade, der ikke er ulig et lunefuldt Menneftes skiftende Stemninger. Snart snegler nemlig Bognen igennem Sandet, som var det et Læs Korn, Hestene slæbte affted med, snart jage de henad Bejen i strygende Fart. Peter har egentlig fortjent en Frettesættelse. Men den bliver der ikke Tid til; thi nu slaar Bejen sin Bugt oppe hos Hjulerens og hvad er det, der der dukker op bag Huset? Et Lys! Et til — tre — fire — fem o. s. v. o. s. v. en hel Række af Blus. De stille sig i Beled, to og to, og drage saa op foran Bognen. Det er Byens unge Mand, der med Faller ville lyse den unge Præstekone til hendes nye Hjem. Og nu kommer Peters Trafik for Dagen. Det var det, den underlige Kjørsel — snart i Snelegang og snart i Galop — det var det, den skulde betyde, den var det aftalte Tegn mellem ham og Knægtene, at de kunde vide, naar den rette Bogn kom, for at de dog ikke skulde tage fejl og sætte sig i Spidsen for en Dlvogn eller en Phaeton med Rejdlings Snyffiner og højtideligt lyse den ind ad Byen istedetfor deres Præst. Den Gang traf de det, og nu gaar det i Skridtgang med Fallerne foran hen ad den oplyste Vej ad Byen til. Her afløser Illumination Fallerne. Fra Indkjørselen til Præstegaarden lyser en Væpport med Lampetter og oplyst Transparent ned over Bejen. „Herren velsigne din Indgang“ eller en lignende Inscription er anbragt om den. Gaarden er fuld af Mennefter, og da Bognen holder for Døren, istemmer den hele Skare Spittas skjønne Hus-Salme, og ud i den stille Nat toner det:

„O saligt Hus, hvor Du har Indgang fundet,
Du fandt Sjæleven, o Jesu Krist!
Hvor Hjerterne din Kjærlighed har vundet,
Hvor kjærest Du blandt alle Gæster est,
Hvor alles Hjerter Dig imøde banker
Og alles Dine Dig bestue fro,

Hvor til dit Ord er rettet alles Tanter
Og alle Dig at følge færdig staa!

O saligt Hus, hvor Mand og Vid forbunden
Er til et Hjerte i din Kjærlighed,
Fordi de begge Fred i Dig har funden
Og intet andet Troesanker ved;
Hvor uadskillig i Sorg og Glæde
I Dig de leve, i dit Samfunds Vaand
Og for dit Afsyn traagte kun at træde
Den Vej, Du fører dem med Faderhaand.

O saligt Hus, hvor Tjenerne Dig kjende
Og vidende, hvis Dine paa dem se,
Ved hver en Gjerning i den Jæver brænde,
At alting efter dit Behag maa ske;
Hvor de, som for dit Afsyn alt udføre
Og tjene villig, vdmha, glad og fro,
At deres Gjerning ufortrøden gjøre
Og selv i mindste Ting sig vise tro!

O saligt Hus, hvor Du hver Glæde deler
Og er i Fryd og Smerte altid nær,
Hvor Du hvert Saar forbinde, læger, heler
Og alles Hjælper, alles Trøster er,
Til deres Dages Gjerning faar en Ende,
Indtil de blive kaldte bort herfra
Til Faderhøjet, hvorfra Gud Dig sendte,
Hvor evig hænges Dig Halleluja!

Det er Menighedens Ønske for deres Præst i hans nye Stand, for den Husholdning og det Samliv, der nu skal begynde. Og kan Ønsket være bedre? —

Ogsaa fra Døren lyser et Transparent med from Hilfen det unge Par i Møde, og i Huset er alt bekrandsjet, og paa Bordet staar Menighedens Brudegave til de Nygifte, en smuk Kopi af Leonardo di Vincis: Den hellige Madveres Indstiftelse.

Og efter at man saaledes har overrasket sin kjære Præst, gaar man stille og rolig hver til sit uden Spirituosa og Skaaltaler og uden det obligate Værtshusbeføg til Efterklang.

Saaledes tager man paa Heden mod sin Præst, naar han bringer en Egtemage ind i Præstegaarden. Om man gjør det bedre i de rige Marsstegne eller paa den smukke Østkyst, ved jeg ikke.

Den pantsatte Violin.

Jeg vil laane Dig syv Floriner paa Instrumentet; det er ikke saa meget værd, og Du vil intetsteds saa saa godt et Tilbud.”

Den Talende — en Pantelaaner af Profession, en Jøde af Fødsel — kigede lidt nysgjerrig paa Kunden foran ham, medens han talte. Han holdt i sine Hænder en smuk liden Violin, der var meget mere værd end den ubetydelige Sum, han bød; men den unge Mand ligeoverfor ham saa saa fulken, luvsid og fortvivlet ud, at Øynet af ham kun forvøgede Handelsmandens Begjærlighed.

„Syv Floriner. Det er altfor meget for et Instrument som dette, der kun duer til Brænde; men der er syv Floriner, og hvis det ikke bliver indløst i Løbet af fjorten Dage, saa er det min Ejendom.”

Georg Neumark havde Laarer i Djnene, medens han stirrede paa sin elskede Violin. I ti Aar havde det lille bestrengede Instrument været hans Ledfager og Trøster. Han havde bragt den med sig fra sit Fødested, Vangensalza, og klynget sig til den under Mangel og Savn. Mad og Klæder havde han fundet sig i at undvære; men sin Violin havde han aldrig skilt sig fra. Nu maatte den gaa tilfids og for saa liden en Sum! Intet Under, at den unge Mand læber bævede; thi han vidste godt, at naar den først engang var ude af hans Hænder og pantsat til den tydske Jøde, saa vilde han aldrig blive istand til at indløse den. Aldrig spille paa den mere, aldrig skulde den tale til hans Hjerte gennem de bløde, vibrerende Strengel! Tanken var næsten mere, end han kunde udholde.

„Hr. Schmidt,” sagde han tilfids, „jeg maa modtage Deres Bud, men tillad mig at spille for sidste Gang paa min kjære Violin. Naar det har

feet mest fortvivlet ud — og det gjør det desværre nu — saa har den talt til mig og givet mig Haab og Mod paany.”

Ikke uden Nølen rakte Jøden ham Violinen over Dissen. Den var en værdifuld Fangst, og naar den unge Mand atter havde den i sine Hænder, vilde han ganske negte at stille sig ved den.

„Du har Florinerne, her er de,” sagde han og skjov Pengene henimod de hvide, skjælvende Fingre, der dirrede af Længsel efter at tage op Violinen. „Handelen kan ikke gjøres om. Florinerne er dine, Violinen min.”

„Jungen har forladt dit Hus med tungere Hjerte end jeg,” svarede den unge Mand, og hans Stemme var hæst af Sindsbevægelse. „Blot endnu engang vil jeg tale gennem min Ven.” Han greb Violinen, lagde den kjærlig under Hagen og hævede Buen med fast Haand. I det næste Øjeblik maatte endog Jøden lytte efter; thi en Tone saa udsøgt blød og ren lod som et Suf gennem det støvede Værelse. Nogle Akkorder, nogle Strøg og en prægtig Stemme optog Melodien og sang en af de herlige Salmer, hvortil Georg Neumark selv havde givet baade Tekst og Melodi. Blufselig forandrede Tonearten, Sangen vædede frem paany, et lyst Smil gled over Musikkens Ansigt, og han lagde Instrumentet fra sig, medens han sagde paa Latin: „Guds Villie ske.” Derpaa ilede han hurtig bort.

„Kan De sige mig, hvor jeg skal faa en Kopi af den Sang? Jeg vil gjerne give en Florin for den.”

Den Talende, en velklædt, statelig Mand, lagde sin Haand paa Neumarks Arm.

Det var med en af Sindsbevægelse skjælvende Stemme, at den unge Mand svarede: „Min gode Ven, jeg vil gjerne opfylde Deres Ønske uden nogen Florin,” han havde jo nu syv Pengestykker i Lommen, og han vilde ikke sælge sit Landsprodukt.

Da han havde ført den Fremmede til sit fattige Logi, gav han ham en Kopi af Salmen og fortalte saa lidt efter lidt om sin Sorg over den pantsatte Violin.

Hans Gæst forstod at stille sine Spørgsmaal saa behændigt, at han snart kjendte noget af den unge Mand's Historie, og Laarerne stod den arlige John Gutig i Djnene, medens han lyttede til Beretningen om Fattigdom og Savn, der blev baaret paa en saa værdig Maade.

John Gutig var i Tjeneste hos Baron von Rosenkrantz, den svenske Ambassadør i Hamburg, og næste Dag kjendte Baronnen hele Georg Neumark's Historie. Man fortalte ham om den unge Mand's Fattigdom, hans musikalske Dugtighed, hans vakkre Salmer, hans højstelsede Violin, og da han tilfids hørte ham selv, var han ligesaa henrykt som John Gutig havde været.

„Jeg har rigtignok ikke Brug for nogen Hofmusikus,” sagde han smilende til den blege, unge Student; „men jeg har Brug for en Privatsekretair. Vil De modtage Posten?”

Det er uundvendigt at sige, hvad Neumark svarede. Denne Stilling var for ham det samme som forholdsvis Rigdom og Befrielse fra daglige Bekymringer; men den betød mere end det — han kunde nu faa sin kjære Violin tilbage. Hans første Gang var til Hr. Schmidts Huse. Jøden blev ganske bestyrtet over den hurtige Indfrielse af det værdifulde Pant; med et Suf gav han den tilbage; thi dermed gif Haabet om en god Forretning.

Derpaa tog Neumark Bejen til sit gamle Logi. Hans Værtinde havde altid delt hans Sorger, hun maatte nu ogsaa dele hans Glæde. Snart var Værelset fuldt af Venner og Naboer, der gjerne vilde høre ham atter bruge sit Instrument. Med Buen i Haand stod han et Øjeblik og overvejede, hvorledes han bedst skulde udtrykke sin Fortrosthing til en levende, elskende Gud; derpaa — snart blødt og dæmpet, snart glad og triumferende, sang han sin egen herlige Salme.

„Hvo ene lader Herren raade,
Og sætter fuldt til ham sin Lid,
Den vil han fri af alstens Vaade
Og redde af al Rod og Strid,
Hvo al sin Lid til Himlen slaar,
Saa Hus paa sandig Grund ej staa.”

Da han blev spurgt, om denne Salme var af ham selv, svarede han bestemt:

„Savel, jeg er Redskabet; men Gud beaandede Strengene. Disje Ord: „Hvo al sin Lid til Himlen slaar“, var stadig i mine Tanker; jeg gjentog dem atter og atter, indtil de formede sig til denne Sang — hvorledes ved jeg ikke. Jeg begyndte at synge og bede af Glæde, og min Sjæl velsignede Herren; derpaa vædede Ord efter Ord frem som af en Kilde.“

Gid enhver af os kunde gjentage Neumarks smukke Tanke og anvende den i vort Liv: „Jeg er Redskabet, men Gud beaander Strengene!“

Livsstadier.

Stizæfragmenter til forskjellige Kunstneres Billeder

af

Aug. Maurice Augustson.

II.

Solnedgang.

Som en gylben, udspilet Bifte sank Solen bag Aaerne; hjærteguende strøg Nattenindens første svage Pust henover de afhøstede Marker — som den drog fremover, førte den Duff af nyflaaet Hø, Birkeløv og fugtig Jord med sig.

Det var Høstens Tid, og hos Morten Olsen Bratli havde man netop fjært det sidste Læs Korn ind; nu holdt man paa at samle Eftersletten og de efterladte Straaaks sammen; de skulde møtte Vorherres Smaa, naar Vinterfulden kom; det var et frivilligt Offer i Form af to store Neg paa hver sit Grantræ foran Laavedøren — til alle gode Gavers Herre. — Og efter gammel Tids Skik skulde Husbonden selv trille denne Efterslet hjem, efterat hele Familien havde været med og sanket Straarne sammen.

Nu var de netop færdige; — da sank Solen, og fra det fjerne Kirketårn begyndte Klokkerne dæmpet, manende at lyde henover Søen henimod dem.

Der blev en flig forunderlig Stilhed med et, selv de mindste af Børnene holdt inde med sin muntre Leg og Latter og lagde sig ned i det bløde, myge og tørrede Siv ved Stranden.

Og i Aftenstilheden under Klokkelangen trængte en sølsom, blid Følelse af Fred ind i Sindene.

Den i Arbejdet noget frumbøjede Husbond havde ved det første Klokkeslag blottet sit Hoved og anmodet dem alle om med ham at takke Gud for Lykke og godt Aar.

Og derude i Guds herlige Kirke med de højhøvedede, jafirblaa Himmelbuer lod hans bevægede, enfoldige Takkeord mere andagtsfulde og hjertefølte end mangen Prædiken.

Hans Hustru var sunket i Rnae omgivet af sin talrige Familie, alle friske og raske, glemmende de forgangne Aars mangengang haarde Slid og Slæb for Livet og Føden, foldede hun sine Hænder, og i sin dybe Følelse af Lykke og Velsignelse gjentog hun jagte hen for sig sin Husbonds Ord til ham, der ophører og nedtrykker.

Saaledes i mere eller mindre Grad enhver af de andre ogsaa.

Og dog var der én Undtagelse: Gjertrud.

Hvor dvæler Tankerne? Er det ved ham, hvem alle de øvrige lovpriser? Eller er de derude i det Blaa, hvor Søen ender og Fjeldet stiger mod Skjæranden? Ingen Hjertetrang til Pris, fordi Du lever, aander og for al den rige Velsignelse, Livet har i Gje for hver, der vandrer Sandhedens Vej? Na, nej Trangen er der jo nok, men som den fagre, kraftig byggede Kvindestikkelse staar der med Hovedet bøjet og belyst af Aftenjolen og med Hænderne foldede over Hiveskafet, der hviler op mod hendes ene Skulder, da gjemmer og bærer Klokkelangen andre Melodier end Takkens, andre og langt mere fremmede Tanker end Bevidstheden om Aarets rige Velsignelse.

Og dog, hvis hun var Herre over disse Tanker, der har fulgt og følger hende overalt, da vilde hun lægge dem i Baand og Lænker og sænke dem hist, hvor Søen er dybest, og ene og alene vende sit unge Sind did, hvor alene Hjertefreden findes.

Sjont Trækkene er fredelige og andagtsfulde som hos et slumrende Barn, har Tanken paa ham,

Eventyrprinsen, der drog over Fjeldet, listet sig ind og forstyrret hendes Lovsang.

Klokkelangen vedbliver, og i hvert dæmpet Slag, der naar hendes Dre, ligger et Spørgsmaal: „Kommer?“ — Hun holder sit Aandedrag tilbage og venter paa det næste: „Kommer ikke!“ men atter siger Klokkerne paany:

„Kommer?“ — kommer ikke!“ —

Og flig gjentager hun i det uendelige Ordene for sig selv, indtil hendes Sindstemning, hendes Uro og bankende Hjerter truer med at snappe Vejret, Sansen fra hende.

„Kommer?“ — „Kommer ikke!“ siger Klokkerne og dør hen. Gjertrud maa næsten styrte om, Riven falder hende ud af Hænderne, og skjælvende af Bevægelse vil hun i næste Øjeblik kaste sig mod Jorden og strige ud al sin uendelige Smerte og Sorg, da giver Klokkerne endnu et lidet Klemt fra sig, ganske lidet og neppe hørligt; det er Kolben, der i sit Løb frem og tilbage endnu én Gang er kommet til at berøre Klokkeranden: „Kommer!“ —

Og for at skjule sin Jubel, griber den unge Kvinde sin Rive og iler foran hjemover Markerne.

Jubelen, Haabet om endnu en Gang at se ham, der har været hendes Barndoms Legekammerat, hvem hun elskede som en Broder, maatte mere, maa ei nogen se.

Og dog laa der i den unge og rene Kvindesjæls Kjærligheden ingen Egennytte; hun elskede ham; men endnu mere ønskede hun at have ham tilbage — for derude — — — derude, der var der saa mangt og meget stegt:

„Fyld Dit Kald
Hvor Du staar og gaar.“

Mange Aar var svundne, siden hun sidst havde seet ham. Ingen vidste, hvor hans Vej gik; ingen Underretning kom om ham. —

Da Gjertrud naaede Gaarden, var Solen helt sunket ned bag Aaerne.

III.

Sparefillinger.

„Kvinde, dit Navn er Svagheit!“ siger Shakespeare, og Shakespeare var en meget stor Mand, og mange mener, han har Ret; nogle vilde maatte have udtrykt sig saaledes: Er Du svag, Kvinde, saa er det i din Kjærlighed, din Offervillighed eller i din Eftergivenhed ligeoverfor dine Børn!

Maatte de fleste vilde give dette sin Stemme.

Der kom en Eftermiddag en vandrende Svend op mod Morten Olsens Bratlis Gaard. Hans Udseende skulde just ikke indgyde Folk Respekt og Agtelse: Et magert Ansigt med slappe, livstrætte Træk tittede halvt ihj og halvt ligegehyldigt frem under Svenstehuens fillede Skjage.

Den graa Lærredsbussjerul var under Gangen gledet opover Busselinningen, saa et Stykke af en skidden Strikfjorte stak ud her og der; de lappede, af Malerolien fedtede Benklæder og de sønderrevne Sko var just ikke meget skikkede til at modstaa den indtrædende Vinterfulde nu i Novemberdagene.

Hans Haand skjælvde en Smule, da han skulde aabne Døren, men da han traadte ind og pludselig kom til at staa Ansigt til Ansigt med Gjertruds staute Skikkelse og hendes overraskede, slet dulgte glædestraalende Dine, hvilede paa ham, da rettede han sig op: Før jages som en Hund af Gaarden end ydmnge sig og vedkjende sig sine Lidelser, sin Vildfarelse. Gjertrud fattede sig først, betragtede ham, men i hendes forskende Blik laa intet: „Eventyrprins! Hvor er dine opamlende Skatte? Bred dem ud, lad dem sinne for at Du kan bevise dine Ungdoms Ord: Udtøm dit Forraad af Sparefillinger, dem, Du nu har fjæmpet for derude. Mine er i Behold, men hvor er dine? Har Du maatte tabt dem? Din Barnetro paa Gud, paa Livet, paa Arbejdet. Og nu vender Du tilbage som den forlorne Søn, fattigere, uslere end da, Du drog ud: Hvor er dine Sparefillinger? Har Du ogsaa spillet dem bort — nuvel saa vend tilbage til dine gylbne Slotte, til din Prinsesse og det halve Kongerige. Her er

Du overflødig: Livets Skuffelse har jo ikke engang lært Dig Ydmyghed, Anger, og vist Dig opad.“

Men intet saadant undslap hendes Læber: Hun saa kun i dette Ansigt Lidelsen, Skuffelsen, der stødte for Anger havde faaet Bitterhed; thi Tiden havde været hendes Læremester og modnet hende til en tænkende, en livskjænt Kvinde. Hun rakte ham Haanden og grad.

Saa gled han lidt efter lidt ind paa Gaarden, satte sig fast hos de Gamle, og en vakker Dag hørte man, at Gjertrud var bleven hans Hustru.

Hans Hustru og Moder til hans Barn! Hvordan var dog dette altsammen gaaet til? Var det skeet som en Følge af det ihagespearste Udsagn: „Kvinde, dit Navn er Svagheit,“ eller i det lønlige Haab maatte at kunne redde den Rest af Tro paa et almegetig Forsyn, en Livets Mulighed og et Kald, der endnu kanhænde var levet i ham.

Det gylbne Eventyrflitter og Tindebestigningernes hæseblæfende Tid derude havde maatte veget Pladsen for et roligere og sundere LivsSyn? — Hvem kunde vide.

Og at lade dette udfolde sig og bringe dette frem til Bæst hos ham skulde nok blive hendes Opgave.

Se, paa dette Grundlag havde hun rakte ham Haanden for Guds Altet.

Den Tid, der fulgte, viste hende kun altfor klart, at hendes Kamp for ham blot var en Fægten i den tomme Luft; den viste hende blot hendes fejlslagne Forhaabninger og hendes Svagheit — thi den engang saa glade og frejdige Gut, der var bleven hendes Vægtfælle, ejede i Længden ikke engang Kraft og Evne til at løse selv den mindste Opgave, men søgte for sin Livstræthed og sit kuede Mod Trøst i det desværre ikke længer saa usædvanlige Middel: Træk og Svir!

Det var en raakold Efteraarskvæld, Regnen vidstede stødvis i mægtige Skyl mod det lille Bærelses eneste Vindu, Stormen brugte hvert Øjeblik sin store Raabert og udstødte omkaps med Regnskyllene sine klagende Hyl, medens den tog ordentlige Væfetaag med Husbæggen og Taget.

Skumring udenfor, og Mørke og Fortvivlelse indenfor: Gjertrud ved sit unge Barns Leje.

Hvor Aarene bringer Omstiftelser!

Træt af det fine Blondearbejde, hun den hele Dag havde været beskæftiget med, lod hun Hænderne synke ned i sit Skjød. Det svævede i Dmene, og Ryggen negtede hende sin Tjeneste. Var det muligt, at en Kvinde kunde prøves saa haardt? Havde Gud ingen Medlidenhed med hende?

Først havde hun jo taget hendes gamle Forældre, dernæst havde man jo en Vinternat fundet hendes Vægtfælle liggende stiv og ihjelskroset i Søen halvvejs mellem Landsbyens Værsthus og Gaarden, og nu, efterat alt, alt, hver eneste Smule, Gaarden med, var falden under Hammeren, efterat hun truds de store Prøvelser med fornøiede Kræfter havde paa-begyndt Livskampen for sig og sit Barn forfra — nu truede Døden med at liste sig ind og fravryste hende ogsaa dette Barn, hendes eneste Menodie.

Den Lille begyndte netop at bevæge Læberne og udstødte en neppe hørlig Klage.

Gjertrud rejste sig, ordnede Buderne og lagde den Lille om paa Siden; men længe blev hun iddende paa Sengenanten for med smertefuld Blik at betragte Barnets blege, lidende Træk.

Hvad skulde Enden blive? Med hende var det jo det samme; hun kunde undvære mange Maaltider Mad endnu, naar blot Villegut kom sig. Na, men hvor skulde Pengene til Lægen, Medicinen og det øvrige komme fra —? Alt var jo gaaet med.

Da huffede hun sin Sparebøsse, der hang lag Døren; paany satte hun sig paa Sengenanten og begyndte at tælle: En, to, tre, fire — fem Ribberfillinger. — Fortvivlelsen skivnede hendes Ansigtstræk; Glendigheden stirrede hende imøde fra disje irrede, skiddensorte Mynter — Døden.

Hvem var Skyld deri —? Hendes Vægtfælle. Han, der aldrig havde indseet Sandheden af de saa simple Ord:

„Fyld dit Kald,
Hvor Du staar og gaar.“

men var gaaet over Høffjeldene og havde tabt sine Sparefillinger.

Sparestillinger? — Som et Lyn slog disse Ord ned i hendes Sjæl, og en Røst, først sagte og hvistende, derpaa mægtig som et Hav i Oprør, trængte sig frem med Spørgsmaal: Hvor er dine — dine egne, Gjertrud?

Og Hukkende over sit Mismod, sin Bantro, lagde hun sit trætte Hoved ned paa Buden: Hun vidste, at disse Sparestillinger for Livet, Barnetroen og Haabet, nær var gaaet tabt, men paany bleven fundne frem af sit skjulte Gjemme.

Ingen Magt i Verden skulde nu fravrifte hende dem, der komme, hvad komme vilde.

Da dette var gaaet op for hende, lagde der sig over hendes Sjæl en stille, velgjørende Ro: Halvforglemte Ansigter steg ud af det forgangnes Daager Stemmer og Sang, der forlængst var forstummede, tonebe med en sølsom mild Klang for hendes Øre, og som hendes Tanker og Drømmerier blev blødere og mere vemodige, stilled Stormen udenfor til blid Klage, og Regnens Plask paa Ruderne døde lidt efter lidt hen.

Hun tænkte ogsaa paa Fremtiden: Hvis Gud paany skjænkede hende Barnet, skulde hun stadig indprente det den dybe og store Sandhed, der saa mangengang af stolt, Selvsjælelse og ungdommeligt Overmod var bleven traadt under Fødder, men laa skjult i disse simple Ord:

„Syld dit Kalb,
Hvor Du staar og gaar.“

Thomas.

May's Moder fortæller.

Det forunderligste ved denne lille Fortælling er, at den er aldeles sandfærdig, og hvis jeg var vant til at skrive, vilde jeg gjøre en hel Roman af den, men jeg er vis paa, at jeg ikke kunde beskrive Kjærligheden, som jeg skulde, og uden Kjærlighed er jo en Historie ikke noget værd. Jeg vilde aldrig kunne forklare, hvad May og Doktoren sagde til hinanden, derfor er det bedst, jeg nedskriver det hele, saaledes som det tildrog sig — uden at sætte noget til eller trække noget fra — dette maa jeg overlade til den dygtigere Pen end min.

For 25 Aar siden, efter min Mand's Død, boede jeg i en ny Gade nær Sloane Terrace. Den bestod af en Række Huse, der slet ikke havde noget indbydende Udseende, men alligevel var hyggelig indrettede. Jeg havde tre smaa Børn; den ældste, May, et yndigt lidet Barn med gyldent Haar og blaa Øjne, havde netop fyldt sit femte Aar. De to andre var yngre; den ene fire og den anden to Aar gammel. Den yngste blev født en Uge, førend jeg modtog Underretning om, at min Mand var død af Solfstik i Indien.

Ligeoverfor os var et Hus tilleje, som i lang Tid havde været ubeboet. En Plakat i det ene Vindue samt støvet paa Trappen og Smudset i Værelserne viste, at det var øde og forladt. Pludselig en Morgen blev Vinduerne vaskede, Trappen fejret, og et Bognæs med fattigt udseende Indbo haaret ind. Uden Tvivl var der kommet en Familie, som skulde se efter Huset, og det glædede mig; thi det er aldrig sikkert at lade et Hus staa tomt, især i en saa stor By som London.

Jeg sad ofte ved Vinduet og striffede; thi mine Tanker var saa optagne, at jeg ikke havde Ro til at beskæftige mig med noget andet Arbejde; Bøger brød jeg mig ikke videre om, og Selskaber endnu mindre. Ofte saa jeg Manden og Konen i det før nævnte Hus gaa ind og ud med sine Børn. Han saa meget agtværdig ud, men var forfærdelig mager og udteret — sandsynligvis led han af Tæring — og hans Hustru lod til at være træt og bekymret, som hun ogsaa kunde have Grund til at være, Staffel. Altid bar hun et søgeligt udseende, lidet Barn paa Armen. Manden var Haandværker og meget fattig, ellers vilde de naturligvis ikke have taget Bolig her i dette Hus. Jeg undrede's ofte paa, om de havde noget at spise, thi de var alle saa magre og usle.

Da jeg næste Gang betalte min Husleje, spurgte jeg min Vært, om han havde noget Kjendskab til

denne Familie, og han fortalte mig da, at de var fra Cornwall, men Forholdene der var nu saa daarligere, at der ikke var Arbejde at faa for nogen, derfor havde de flyttet til London for et Par Aar siden, og Manden, som var Mechaniker, havde tjent nok til at underholde sig selv og sin Familie, indtil han begyndte at blive syg. Nu var han ikke istand til at arbejde og blev behandlet som Patient i Brompton Hospital, men boede sammen med sin Familie og havde ikke andet at leve af end de saa Skillingen, han fik af den Klub, hvoraf han var Medlem, og det, som hans Hustru kunde fortjene, naar hun undertiden gik ud i Arbejde.

Den Dag havde vi Faaresteg til Middag, og jeg fik nogle store Stykker af Stegen, lagde dem i et Fad sammen med noget Grønt, og sendte det over til Familien fra Cornwall. De var meget taknemmelige, sagde Pigen, da hun kom tilbage, og næste Dag kom en liden Gut over til os med Fadet; han skulde takke fra Fader, „Kjædet havde jmagt ham saa godt.“ En anden Gang fik vi en Del Blomster fra Landet. Jeg bandt en vakker Buket og sendte den over til den stakkels, syge Mand, og kort efter kom Konen og takkede mig med taarefyldte Øjne.

„Min Mand er saa glad i Blomster, Frue, men nu er det længe, siden han var ude paa Landet.“ Jeg spurgte da, om jeg undertiden maatte faa Lov at se til ham, og om en Avis og nogle Bøger vilde være en Opmuntring for ham. Konen saa paa mig med et fornøjet Blif. „Jo, han vilde være meget glad baade i Aviserne og Bøgerne, og det er saa længe siden, nogen kom og talte med ham, at han ofte er meget trist tilmode. Jeg beholder ham vist ikke længe, og jeg ved, De kan føle for mig, Frue,“ tilføjede hun bestedent.

Jeg gik da over til Mr. Lobb, som sad ved Raminen og varmede sine lange, magre Hænder.

„Det glæder mig meget at se Dem, Frue,“ sagde han paa den ligefremme, tilsalende Maade, som man ofte iagttager hos Folk, der ikke har opholdt sig i de store Byer. „Jeg vilde gjerne have takket Dem for Deres Venlighed, men jeg var bange, De ikke vilde synes om, at jeg gik over til Dem, og jeg sidder mest her ved Siden og forsøger at varme mig lidt.“

Han var meget venlig og oprigtig. Han vidste, han maatte dø, og var ikke bange for at tænke derpaa. Han talte om Døden uden Frygt. „Jeg er kun bekymret ved Tanken paa min Hustru og mine Børn,“ sagde han, „man burde aldrig gifte sig, som jeg gjorde, uden at have lagt noget tilside. Jeg er Medlem af en Klub, og den har hjulpet os fra at sulte og vil sørge for min Begravelse, men dette er det hele. Før jeg giftede mig, burde jeg have sparet sammen lidt, men naar man er frist, haaber man altid at leve, dog er jeg vis paa, at Vorherre vil hjælpe dem,“ tilføjede han sukende, og en Maaned senere døde han i barnlig Tro og Tillid til sin himmelske Fader.

Nu var der Spørgsmaal om, hvad der skulde blive af Enken og Børnene; thi Konen var ikke stærk, desuden havde hun et søgeligt lidet Barn, en liden Pige paa seks Aar, samt en Gut ved Navn Thomas — de kaldte ham altid Thomas og benyttede ikke den fædvanlige Forkortelse „Tom“ — han var ti Aar gammel.

„Jeg vil helst blive i London, thi her er Færdsel og Arbejde, og det er mere sandsynligt, at jeg kan tjene noget her,“ sagde den stakkels Kone, da man foreslog, at hun skulde vende tilbage til sin Hjemstavn, „i Cornwall er der saadan Fattigdom, at det ikke nytter at rejse derhen. Min Fader og Moder ere døde, og jeg havde kun en eneste Broder, som rejste til Melbourne i Australien for lang Tid siden.“

„Kunde De ikke skrive til ham, han kunde maaske gjøre noget for Dem?“ sagde jeg.

„Jeg har skrevet til ham,“ var Svaret, „men jeg ved ikke, om han har faaet mit Brev; thi han skiftede ofte Opholdssted; hans Breve havde aldrig den samme Adresse, og jeg tror ikke, han kunde gjøre meget for mig; han kunde aldrig hjælpe sig selv, langt mindre andre.“

Vi fik da samlet en liden Pengejum for hende og anvendte den til Indkjøb af en Kulle. Hun boede tæt ved os i to smaa Værelser og var netop istand til at opholde Livet med sine tre Smaa ved at rulle for Folk og undertiden at gaa ud i Arbejde.

En Dag var min Stuepige nødt til at forlade mig; thi hendes Moder var pludselig bleven syg, og den stakkels Mrs. Lobb kunde heller ikke hjælpe os, da hendes mindste Barn var daarligt. „Det er saa tungt for mig, at jeg ikke kan komme til Dem,“ sagde hun, „men mit lille Barn har faaet Bronkit, og jeg tror ikke, det lever Vinteren over.“

Saaledes gik det til, at vi gjorde Bekjendtskab med Thomas. Jeg havde neppe lagt Merke til ham før, jeg vidste kun, at han var en liden, mørkhaaret Gut, forliden for sin Alder. Dagen efter Jane var rejst, kom han over til os og bad om at faa tale med mig. Jeg erindrer det ligeaa tydeligt, som om det havde været idag. Jeg var i Spisestuen, da han bankede paa Døren, „Kom ind,“ sagde jeg, og Thomas kom ind; han stod lige ved Døren og strøg sit Haar fra Øjnene; man havde øjenfjærlig fortalt ham, at dette var den rette Maade at hilse paa.

Fortf.

Ingen blir tilskamme.

Ingen blir tilskamme,
Der til Gud vil ty;
Evig han den samme
Er med Naade ny,
For hver Barneaand
Aabner han sin Haand.

Aldrig Døren stænges,
Vil Du banke paa,
For hver Sjæl, der længes,
Skal den aaben staa,
Men kun Jesu Navn
Aabner Dig hans Favn.

G. S.

Seeraad.

Spørgsmaalene maa formes saa korte og saa nøjagtige efter Sygdoms Symptomerne som muligt. Døgn-Is af Albu, Kviksølv, Lægemiddel og lignende gjenemgaaede Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne besvares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa angives.

Spørgere i Amerika kunne ikke vente Svar før om ca. 4 Maaned.

L. F. Brevit.

Ansigtet vaskes flittigt med varmt Vand og Grønsæbe og aftørres med et grovt Frotterhaandklæde. — Om Affenen indpensles med Spiritus sulphuratus o Glycerino (saas paa Apotheket). — Alle smaa sorte Pletter i Ansigtet „Marlene“ (som de kaldes) trykkes ud med en Urnagle. Man bør sørge for, at „Maven“ er i Orden. —

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresse-res til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

Hvem er hun? Af Jeanie L. Gould. (Fortf.) — Smaastrykker i Gottholds Mærk. Af Memo. — Den pantsatte Violin. — Vækstadiet. Af Aug. Marice Augustson. — Thomas. May's Moder fortæller. — Ingen blir tilskamme. Digt af G. S. — Baar. (Billede.) — Kalk. (Billede.) — Ved Solnedgang. (Billede.) — Sparestillinger. (Billede.) — Lægeraad.